

ЗМІСТ

ВСТУП	6
ДОРОТЕЯ ЛАНГ	8
ІРВІНГ ПЕНН	10
МАН РЕЙ	12
ДЕВІД ГОКНІ	14
АНСЕЛЬ АДАМС.....	16
ГЕЛЛЕН ВАН МЕЙНЕ	18
ДАЙДО МОРІЯМА.....	20
ФЕЙ ҐОДВІН.....	22
ОЛІВІЯ БІ.....	24
ІНТЕРВ'Ю: ОЛІВІЯ БІ.....	26
РАЛЬФ ҐІБСОН.....	30
СОЛ ЛАЙТЕР	32
ТОДД ГАЙДО	34
МЕЙЗІ КАЗІНС.....	36
РІЧАРД МІЗРАХ.....	38
ТАСІТА ДІН.....	40
АМАЛІЯ УЛЬМАН.....	42
ЕЛІСОН ДЖЕКСОН	44
ГАРЛІ ВІР	46
ЕСТЕР ТАЙХМАНН	48
ІНТЕРВ'Ю: ЕСТЕР ТАЙХМАНН	50
ҐЕРРІ ВІНОҐРАНД	54
ДЖЕЙСОН ФУЛФОРД.....	56
ДЖЕЙМС ВЕЛЛІНГ.....	58
ЛІЗЕТТ МОДЕЛЬ	60
ПОЛ ҐРЕМ.....	62
ВІВІАН САССЕН	64

ЛАЯ АВРІЛЬ	66
ДЖИЛЛІАН ВЕРІНГ	68
АЛЕК СОТ	70
ІНТЕРВ'Ю: АЛЕК СОТ	72
ДЖОН БАЛЬДЕССАРІ.....	76
ЛАРС ТУНБЙОРК	78
РІЧАРД АВЕДОН.....	80
ВЕНДІ РЕД СТАР.....	82
ДАНА ЛІКСЕНБЕРГ	84
ЕДВАРД ВЕСТОН	86
РОНІ ГОРН	88
РОН ДЖУД.....	90
ІНТЕРВ'Ю: РОН ДЖУД	92
ВІК МУНІС	96
ПЕНЕЛОПА АМБРІКО	98
РЮДЖІ МІЯМОТО.....	100
БІЛЛ ГЕНСОН	102
ЕЛВІН ЛЕНҐДОН КОБЕРН.....	104
ІШІУЧІ МІЯКО	106
ЛІЄКО ШІҐА	108
БРУМБЕРҐ І ЧАНАРІН.....	110
ІНТЕРВ'Ю: БРУМБЕРҐ І ЧАНАРІН	112
ЕДДІ АДАМС	116
ДЖОАН ФОНТКУБЕРТА.....	118
ЧАРЛЬЗ ШІЛЕР.....	120
БРЕНДОН ЛАТТУ.....	122
НОБУЙОШІ АРАКІ	124
ВІЛЬЯМ ГЕНРІ ФОКС ТАЛБОТ	126
ДОДАТКОВА ЛІТЕРАТУРА	128

«Набагато важливіше знати, як сфотографувати, ніж, як користуватися фотоапаратом»

Олівія Бі

Народилася: 1994 / Країна: США / Жанр: Репортаж, фешн

Її валюта — краса недосконалості, сирість розмитості, туманність зернистості та енергія безладної композиції. На цьому візуальному порубіжжі між ясністю та плутаниною Олівія Бі фіксує емоційний спектр юності: усі ті злети й падіння, дух бродяжництва, муки душевного й фізичного дорослішання, які всі ми переживали в той чи інший момент.

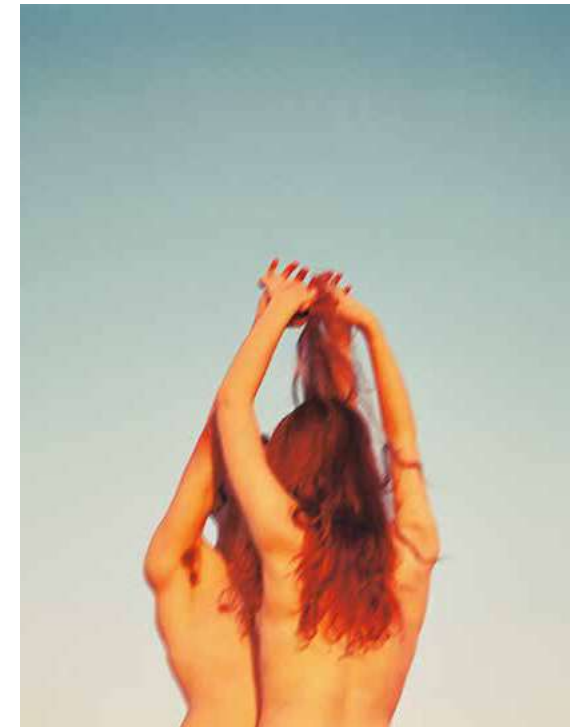
Це людські якості, які важко передати фотографією, якщо все робити «правильно». Проблема, однак, полягає в тому, що камери — перфекціоністки. Усе в їхньому дизайні та функціях покликане допомогти користувачеві створювати «ідеальні фотографії», а нові технології постійно пропонують нам покращену якість зображень. Ось чому, як і багато фотографів-початківців, Бі воліє працювати з емоційністю плівки, а не з точністю цифри. Таким чином, вона добровільно йде на ризик і кидає виклик уявленню про те, що хороша фотографія має бути технічно бездоганною.

УГОРІ ЛІВОРУЧ:
Каліфорнійський міраж, 2015

УГОРІ ПРАВОРУЧ:
Золота лихоманка, 2014

ПРАВОРУЧ:
Вівторок, Ріпка й Ден, 2015

№ 5 (Degradé), 2001

«Не те щоб мені було байдуже до змісту, але зміст — не єдине, чим фотографія набуває сенсу»

Джеймс Веллінг

Народився: 1951 / Країна: США / Жанр: Художня фотографія

Оскільки твір Джеймса Веллінга — фотографія, ми очікуємо побачити там щось конкретне. Ми не можемо не побачити лінію горизонту, що розділяє небо й землю. Судячи з жовтувато-зеленого та сливово-фіолетового кольорів, це, можливо, буйне тосканське поле при яскравому заході сонця. А той віхоть сірого — можливо, сонячні промені, що віддзеркалюються в далекому океані.

Фотографія Веллінга, по суті, не є фотографією чогось. Продукт світла, спроектованого через кольорові фільтри безпосередньо на світлочутливий папір, — це фотографія одиничного виробництва. Вона не виготовлена з негативу чи цифрового файлу, у ній немає застиглої миті, немає прямого сліду світу й об'єкта зйомки; вона позбавлена змісту. Хоча зафіксоване світло все ще її головний інгредієнт, тут Веллінг створює щось цілком абстрактне, що звільняє фотографію від її репрезентативних обов'язків і зв'язків із часом. Так він змушує нас переоцінити те, що ми звикли вимагати від фотографії, — предметність, і кидає виклик уявленню, що фотографія взагалі повинна бути «про» щось.

«Я полюбив фотографію,
бо це був привід ходити
всюди самому».

Без назви, із серії
«У пошуках кохання», 1996

Я недавно читав інтерв'ю з фотографом Надавом Кандером, у якому він сказав, що «все краще володіє мовою Надава Кандера». Чи не могли б ви нам трохи розповісти про візуальну мову Алека Сота, як вона розвивалася і що на це вплинуло?

Я вважаю мовою саму фотографію. Як і будь-яка мова, вона має різні діалекти й акценти. Але так само, як письменник не повинен створювати нову письмову мову, фотограф не повинен створювати нову візуальну мову. Можливо, якимось таким бажанням в мене й було, коли мені було 22, але я швидко зрозумів, що ця амбіція безглузда. Говорити власною мовою — це говорити тільки із собою. Я не витрачаю багато часу на аналізування власного діалекту й акценту. Замість того, щоб зосереджуватися на цьому, я просто намагаюся співати.

З погляду стилістики ви, здається, працюєте досить циклічно. Використання спалаху й чорно-білої гами в «У пошуках кохання» дуже відрізняється від природного освітлення й використання кольору у «Сні на березі Міссісіпі», але «Пісенник» знову нагадує «У пошуках кохання». Це означає, що досить важко точно сказати, як виглядає фотографія Алека Сота й чого очікувати далі. Є в цьому якась стратегія?

Фотографія нерозривно пов'язана з технологією. Тут без варіантів. Але мене не надто цікавить визначати окремих фотографів за тим, якою саме вони технологією користуються. У цьому плані я завжди заздрих кінешникам. Мартін Скорсезе може зняти щось на чорно-білу плівку або цифрову відеокамеру, і для більшості глядачів це має другорядне значення. Люди натомість пов'язують його фільми тематично (Нью-Йорк, мафія, маскуліність тощо). Я не впевнений, що колись таке буде й для фотографів, але мріяти ніхто не заборонить.

«Мої фотографії не сягають глибше поверхні. Вони взагалі не сягають глибше. Це інтерпретації того, що на поверхні»

Річард Аведон

Народився: 1923 / Країна: США / Жанр: Портрет, фешн

Сеанс завершився, Річард Аведон пакував речі, а Мерилін тихо відпочивала в кутку. Саме тоді Аведону вдалося побачити рідкісну мить, коли ця неперевершена виконавиця втратила пильність і позу. І хоча Мерилін побачила, що Аведон до неї наближається, вона не змінила пози й дала йому те, що він шукав — інтимний портрет, що відображає внутрішню вразливість дівчинки, яка опинилася у пастці дуже публічної персони. Але, як визнавав сам Аведон, намагатися вловити чи розкрити щось інше, окрім того, що лежить на поверхні, — пропаша справа.

Завдяки майстерній здатності використовувати нюанси того, що на поверхні, — вираз обличчя, мову тіла, волосся, одяг і світло, — Аведон створив припущення щодо душевного стану своєї моделі. Щодо публіки, то Аведон добре знав, що ми схильні інтерпретувати ці припущення як факти, що потім спокушає нас бачити те, чого немає на фотографії, те, чого там ніколи не може бути: ауру людини, її психіку чи навіть те, що діється в її душі.

Мерилін Монро, акторка,
Нью-Йорк, 6 травня, 1957